

Bracons, un encert i una oportunitat

JOAQUIM NADAL I FARRERAS. Conseller de Política Territorial i Obres
Públiques

EL PUNT, 4/04/09

Sembla clar que finalment s'ha destapat el joc que l'oposició ha decidit fer en aquest tema. Es tracta d'anar al peu mateix de l'obra abans d'entrar en servei, formar una comitiva política, i empastifar el govern i l'obra sembrant el dubte i el desconcert. Un cop feta la feina bruta es tracta de celebrar que, per fi, l'obra s'ha acabat i fer-se-la seva en un acte molt partidista i molt poc de país. Aquest ha estat el comportament dels dirigents i responsables de la primera força de l'oposició, en una tàctica molt pròpia d'aquell que està habituat a tirar la pedra i amagar la mà.

Convé, doncs, aclarir alguns conceptes per tal de situar el debat en un terreny comprensible i constructiu, en el qual el crèdit de l'obra i de les seves conseqüències beneficioses per als territoris que serveix quedin preservats adequadament.

Els temes pendents que el govern de Catalunya es va trobar damunt de la taula el desembre del 2003 eren molts. D'entrada no estava ni projectada, i encara menys licitada ni pressupostada la continuació de l'obra des de la boca nord del túnel de Bracons fins a la connexió amb la carretera a Sant Esteve d'en Bas. En segon lloc, tampoc no hi havia cap definició, ni sobretot cap decisió, sobre la continuïtat de l'obra a les Preses i Olot.

L'obra estava començada i el criteri del govern, després d'un estudi sobre les característiques i les prestacions de la carretera projectada, va ser de continuar l'obra malgrat les pressions i les posicions dels que s'haurien estimat més aturar els treballs i fer, amb els mateixos diners, una altra obra.

Però l'esmentat estudi posava també de manifest que la definició d'una carretera desdoblada en tot el seu recorregut tenia un impacte ambiental i territorial de difícil reparació i era, a més, una invitació desmesurada a convertir l'eix Vic-Olot en un pas directe del trànsit pesant de llarg recorregut, escapant del corredor de peatge de l'AP-7 i també escapant del corredor de l'eix transversal. Un cop decidit que l'eix transversal s'havia de desdoblar, semblava redundant i innecessari mantenir una secció desdoblada en una carretera que tenia una plena justificació com element de permeabilitat i de comunicació entre les comarques d'Osona i la Garrotxa. De fet, si teníem ben definits els eixos transversal i pirinenc, era del tot evident que un sobredimensionament de la carretera de Bracons podia donar peu a una homogeneïtat innecessària de la xarxa i a una manca total de jerarquització.

Amb aquests criteris ben definits, el govern va armar un projecte nou. Va modificar les característiques d'algun viaducte, va baixar la cota del túnel principal, va allargar les solucions amb túnel, va incrementar les solucions tapades a la banda garrotxina per evitar l'impacte visual sobre Joanetes, va substituir un talús per un viaducte.

Malgrat les obsessions d'alguns que insistien en un model obsolet, el govern va fer en realitat un projecte nou de traçat, de tractament

mediambiental, d'integració territorial, de mesures correctores, d'encaix en els perfils del paisatge tant com fos possible.

El resultat és satisfactori i ben visible. Molts dels partidaris de no fer Bracons admeten, avui, que el projecte s'ha executat amb gran cura i amb resultats ben plausibles i molt millors dels que es podien esperar del projecte originari.

No és, doncs, raonable reprendre el debat de la dimensió ni tan sols la persistent cançoneta que Bracons neix petit. Doncs, no. Neix per a la funció que dèiem que ha de tenir i és suficient per assegurar una dinamització eficaç de les economies de les comarques connectades. No es pot imputar a Bracons les mancances d'altres obres pensades directament com a interconnexions d'eixos i nascudes mancades. En el cas d'ara, la carretera que s'ha posat en servei divendres 3 d'abril a la tarda és una invitació a pensar el futur amb optimisme i a gaudir d'una nova infraestructura que sí que respon als criteris del govern de Catalunya i a les necessitats d'Osona i la Garrotxa.

Totes les alegries són per compartir i, evidentment, l'alegria màxima és per als veïns i veïnes d'aquestes dues comarques que fins ara estaven d'esquena tot i que es tocaven, i a partir d'ara es miraran als ulls i es donaran la mà.

El que no es pot fer, en canvi, és repicar i anar a la processó, criticar i apuntar-se l'èxit, reclamar-ne la paternitat dos dies després d'haver considerat Bracons com un fill mal nascut.

La política reclama actituds netes, obertes, constructives i és hora de deixar de banda alguns estils de desqualificació i mirar de viure el present i el futur generant confiança i atorgant la màxima credibilitat a la política. El descrèdit ha esdevingut massa sovint un valor entès per jugar al joc curt i tacticista de la desqualificació.

Proposo una idea: amb Bracons tots som bons. Uns perquè la van iniciar, uns altres perquè la van modificar i continuar, i uns altres perquè amb la seva exigència la van millorar sensiblement. Si anéssim més sovint per aquest camí potser les coses sonarien diferent.